

Regionale Klachtencommissie Wvggz West- en Midden Brabant

BESLISSING

ex artikel 10.6 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg

inzake

de heer [klager]

Per adres: accommodatie zorgaanbieder te Tilburg

tegen:

GGz Breburg

Vertegenwoordigd door:

Psychiater [naam 1], zorgverantwoordelijke psychiater

zaaknummer RKC 21-xxx

^^

Algemeen:

De commissie ingevolge de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvggz), heeft in overeenstemming met haar reglement ex. artikel 10.4 lid 2 Wvggz, de klacht van de heer [klager] in behandeling genomen.

De commissie is betreffende de klacht van de heer [klager], geboren [datum] en thans in de accommodatie van zorgaanbieder verblijvend, tot de volgende beslissing gekomen.

De klacht:

De heer [klager] heeft een klaagschrift ingediend gedateerd op [dag] januari 2021. Hij klaagt over het besluit van de zorgverantwoordelijke om hem verplichte zorg te verlenen in de vorm van opname in de accommodatie, beperking bewegingsvrijheid en verplichte depotmedicatie.

De heer [klager] verzoekt in zijn klaagschrift tevens om toekenning van schadevergoeding.

Ontvankelijkheid:

Klager is als cliënt van aangesloten zorgaanbieder GGz Breburg, klachtgerechtigd.

De klacht betreft artikel 10:3 van de Wvggz en is ontvankelijk.

Het verzoek tot schadevergoeding betreft art.10.11 van de Wvvgz en is ontvankelijk.

De hoorzitting:

De commissie, bestaande uit mr. A. Schreurs, voorzitter, de heer H. Corthals, psychiater–lid en mevrouw I. Kemper, lid, heeft op 12 januari 2021 gehoord:

De heer [klager], klager, bijgestaan door mevrouw [naam pvp],
patiëntenvertrouwenspersoon

en zijdens de zorgaanbieder

mevrouw A. [naam 1], verweerder, en vanuit het FACT team, behandelaar de heer [naam 2].

De heer [klager] licht toe dat hij niet begrijpt waarom hij weer opgenomen is; hij was in oktober al enkele dagen opgenomen en daarna mocht hij naar huis; de zaak was daarmee afgehandeld. Ineens krijgt hij toch een zorgmachtiging en wordt hij volgespoten. Gevraagd welke zorg hij zelf nodig denkt te hebben, zegt de heer [klager] dat hij geen zorg nodig heeft; in het verleden heeft hij jaren op zorg gewacht toen hij het moeilijk had maar toen hielp niemand hem. Nu wil hij dat niet meer en dan moet het juist.

Gevraagd of hij zich in de thuis situatie wel liet behandelen, zegt de heer [klager] dat hij toen ook niet meewerkte. Ook als hij nu een kans kreeg om zich in de thuissituatie te laten behandelen zou hij dat niet willen want hij heeft geen behandeling nodig. Het enige wat hij nodig heeft is woonruimte en dat kan hij niet krijgen want hij kan niet naar bezoeken. Op de opmerking van de commissie dat hij daarvoor vrijheden met begeleiding kan vragen, laat de heer [klager] weten dat hij dat niet wist; niemand heeft hem daar op gewezen.

Gevraagd of hij terug zou komen indien de behandelaars hem vrijheden gaven, antwoordt de heer [klager] dat hij dat niet weet, misschien wel of misschien niet.

De heer [klager] licht toe dat hij een gevoel heeft dat hij geen medicatie wil nemen en dat doet hij dat ook niet; niemand heeft er wat aan als hij medicatie neemt. Hij wil gewoon weg. Het was afgehandeld in oktober.

Mevrouw [naam pvp] overhandigt haar schriftelijke toelichting op de klacht en het verzoek om schadevergoeding en vat mondeling de inhoud daarvan samen.

Zij laat weten dat de heer [klager] van mening is geen psychische stoornis te hebben en geen gevaar te vormen. Het incident met chemicaliën in de schuur was in oktober, daarna is niets meer gebeurd. Het verwijt dat hij scheldt tegen zijn familie, acht hij ook geen bewijs; dat is een normaal menselijke gedraging, iedereen scheldt weleens als ie boos is.

Zijn wens is alleen om een woning te vinden maar de opname hindert hem daarbij; hij wordt door de GGz niet geholpen terwijl randvoorwaarden scheppen om weer aan het maatschappelijk verkeer te kunnen deelnemen een verplichting is.

Verder wijst mevrouw [naam pvp] er op dat de informatieve brief van de geneesheer-directeur ontbreekt in het dossier en de mededeling over zijn recht op bijstand en klachtrecht in het bestreden besluit niet in overeenstemming is met de wettelijke bepaling.

Aangaande het verzoek om schadevergoeding licht mevrouw [naam pvp] toe dat de heer [klager] van mening is dat er sprake is van normovertredingen waardoor hij immateriële schade heeft geleden en waar hij voor gecompenseerd wil worden. Zij heeft het schadebedrag voor wettelijke normovertredingen op basis van het tweede forfaitaire stelsel begroot op 1100 euro; zij verwijst naar haar notitie voor nadere onderbouwing.

Mevrouw [naam 1] laat weten dat zij en de heer [klager] van mening verschillen over wat er aan de hand is. Bij het FACT team is het niet gelukt om de behandeling vorm te geven. Daarom is besloten tot opname, helaas lukt het in de accommodatie ook niet om hem te overtuigen en overeenstemming te bereiken over de behandeling. Daarom is besloten tot verplichte zorg. Gevraagd of er al effect is te zien van de behandeling, laat mevrouw [naam 1] weten dat het nog te kort in gang is om uitspraken te doen; hij heeft pas één depot gehad. Zij merkt wel dat hij iets meer op de groep komt dan in het begin.

De heer [naam 2] licht desgevraagd toe dat het FACT team bezig is met de vraag hoe de heer [klager] in de toekomst aan woonruimte geholpen kan worden. Hij heeft een tijd bij Traverse gewoond en daar probeerde men ook om hem te helpen maar de heer [klager] werkt niet mee, verschijnt ook niet op afspraken. Dit geldt ook voor inspanningen van Bemoeizorg, daar probeerde men meermaals in contact te komen maar de heer [klager] reageerde niet op uitnodigingen en wilde geen zorg. Daarom werden de pogingen steeds beëindigd.

Het oordeel van de commissie:

Op grond van de ingebrachte stukken zijnde, het klaagschrift, de toelichting van de patiëntenvertrouwenspersoon, hetgeen betrokkenen ter zitting hebben ingebracht en onderdelen van het patiëntendossier overweegt de commissie als volgt.

De commissie stelt vast dat de heer [klager] op [dag] december 2020 werd opgenomen op grond van een zorgmachtiging geldig van [dag] december 2020 tot [dag] juni 2021. Hij is gediagnosticeerd met een stoornis in het schizofreniespectrum en andere psychotische stoornissen.

De rechtbank heeft in de zorgmachtiging vastgesteld dat gebleken is dat er ten aanzien van betrokkene, vanwege zijn stoornis, sprake is van risico op ernstig nadeel, o.a. voor levensgevaar, ernstig psychische en materiele schade en voor ernstige verwaarlozing.

De commissie stelt vast dat de toegepaste vormen van verplichte zorg waar klager tegen ageert, onderdeel uitmaken van de maatregelen die volgens de rechtbank getroffen mogen worden om het dreigend ernstig nadeel af te wenden, te weten het beperken van bewegingsvrijheid, opname in de accommodatie en toediening medicatie.

Het besluit van zorgverantwoordelijke psychiater [naam 3] van 22 december 2020 voorziet in de verplichte zorg in de vorm van opnemen in de accommodatie, beperken van de bewegingsvrijheid, insluiten en toediening antipsychotische medicatie. Dit besluit is (deels) uitgevoerd door opname op de HIC afdeling van de accommodatie van de zorgaanbieder. Op basis van de verkregen informatie heeft de commissie kunnen vaststellen dat de zorgverantwoordelijke zich conform de eisen van artikel 8:9 Wvvgz voorafgaand aan de besluiten op de hoogte heeft gesteld van de actuele gezondheidstoestand van klager en van zijn vermogen om zijn belangen aangaande de aangeboden zorg te kunnen waarderen. Hierbij is geconcludeerd dat de heer [klager] wilsonbekwaam moet worden geacht. Tevens heeft de zorgverantwoordelijke met de heer [klager] overlegd over het voorgenomen besluit via beeldbellen.

Het 8:9-besluit van mevrouw [naam 1] van 30 december 2020 voorziet in verplichte zorg in de vorm van IM medicatie. De commissie stelt vast dat mevrouw [naam 1] de heer [klager] heeft gezien en beoordeeld alvorens over te gaan tot dit besluit. Dit blijkt uit haar verklaringen ter zitting en haar aantekeningen van 28 en 30 december 2020.

De commissie acht beide bestreden besluiten conform de eisen die de wet stelt voor wat betreft proportionaliteit, subsidiariteit, effectiviteit en veiligheid.

Er is langdurig getracht om aan klager zorg te verlenen op minder ingrijpende wijze door Bemoezorg en door ambulante aanbod van het FACT team. De heer [klager] houdt echter alle vrijwillige zorg af. Het beperken van zijn bewegingsvrijheid is gerechtvaardigd nu hij heel stellig is in zijn wens om weg te gaan bij de accommodatie en zegt niet te weten of hij terugkomt als hij vrijheden zou hebben.

Voor wat betreft de medicatie overweegt de commissie dat de zorgverantwoordelijke aan klager gedurende een week de keuze heeft gegeven tussen tablet of depot en de medicatie tevergeefs dagelijks heeft laten aanbieden. Medicamenteuze behandeling met antipsychotica is ook naar professionele standaard een effectief middel om psychoses te behandelen, terwijl er ook geen minder ingrijpend middel beschikbaar is dat eveneens bewezen effectief zou zijn. Of de voorgeschreven medicatie bij de heer [klager] het gewenste resultaat zal hebben kan slechts na verloop van tijd worden beoordeeld.

De commissie acht de geboden verplichte zorg evenredig en effectief om te voorkomen dat de heer [klager] zich in situaties begeeft die ernstig nadelig zijn voor hem of voor derden. Het gaat hierbij concreet met name om zelfverwaarlozing en maatschappelijke teloorgang nu hij er niet in slaagt om zichzelf adequaat te verzorgen, woonruimte te behouden of te verkrijgen en deel te nemen aan het maatschappelijk verkeer binnen zijn persoonlijke mogelijkheden. Ook is door rechtbank en zorgverantwoordelijke meegewogen dat de heer [klager] in staat is om fysiek gevaarlijk situaties te creëren voor zijn directe omgeving. Dit alles overwegend komt de commissie tot het oordeel dat de klacht van de heer [klager] ongegrond moet worden verklaard.

Schadevergoeding:

Nu de commissie de klacht van de heer [klager] ongegrond verklaart, ziet zij geen aanleiding om de door hem gevraagde schadevergoeding toe te kennen.

De beslissing:

De klacht van de heer [klager] is ongegrond.

Het verzoek tot toekenning van schadevergoeding wordt afgewezen.

Datum uitspraak : Tilburg, 12 januari 2021